Vlaams Parlement

1171 (2016-2017) – Nr. 2
ingediend op 21 juni 2017 (2016-2017)

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
uitgebracht door Katrien Schryvers en Lies Jans

over het ontwerp van decreet

tot oprichting van
een publiekrechtelijk vormgegeven
extern verzelfstandigd agentschap
Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling
van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid,
tot vaststelling van vergunningsnormen
voor private uitbetalingsactoren
en tot wijziging van het decreet van 30 april 2004
betreffende de oprichting
van het intern verzelfstandigd agentschap
met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin

verzendcode: WEL

Samenstelling van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin:

Voorzitter: Bart Van Malderen.

Vaste leden:
Danielle Godderis-T'Jonck, Lies Jans, Lorin Parys, Peter Persyn, Elke Sleurs, Tine van der Vloet;
Griet Coppé, Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;
Freya Saeys, Martine Taelman;
Freya Van den Bossche, Bart Van Malderen;
Elke Van den Brandt.

Plaatsvervangers:
Björn Anseeuw, Vera Celis, Cathy Coudyser, Koen Daniëls, Ingeborg De Meulemeester, Manuela Van Werde;
Sonja Claes, Dirk de Kort, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;
Jo De Ro, Emmily Talpe;
Jan Bertels, Bert Moyaers;
Elisabeth Meuleman.

Toegevoegde leden:
Ortwin Depoortere.

Documenten in het dossier:
1171 (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

1. Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin 4
2. Algemene bespreking 5
3. Artikelsgewijze bespreking 9
4. Antwoord van de minister 10
5. Reactie van de leden 14
6. Artikelsgewijze stemming 17
7. Stemming 18
Gebruikte afkortingen 19

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besprak op dinsdag 6 juni het ontwerp van decreet tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid, tot vaststelling van vergunningsnormen voor private uitbetalingsactoren en tot wijziging van het decreet van 30 april 2004 betreffende de oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin.

1. Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Het ontwerp van decreet heeft als doel de uitbetalingsstructuur op te zetten voor het Groeipakket. Daartoe wordt de overkoepelende structuur opgezet in de vorm van een extern verzelfstandigd agentschap, dat naast een uitbetalingsfunctie ook de verantwoordelijkheid krijgt om de efficiëntie bij de toekenning van de gezinsbijslagen uit te bouwen.

Het Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid wordt opgericht als een publiekrechtelijk extern verzelfstandigd agentschap. Het heeft als missie om een performant, klantvriendelijk en kwaliteitsvol aanbod te organiseren, waarin de gezinnen, en in het bijzonder de meest kwetsbare, maximaal bijgestaan worden in de uitoefening van hun recht op toelagen in het kader van gezinsbeleid. Daarnaast onderzoekt het agentschap proactief het recht op toelagen om deze zoveel als mogelijk automatisch te kunnen uitbetalen.

Het agentschap staat in voor het beheer van het uitbetalingslandschap door onder meer efficiëntiewinsten bij de uitbetalingsactoren te realiseren, door in te staan voor de financiële responsabilisering van de uitbetalingsactoren en door toezicht te houden op de regels voor de toekenning van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid. Daarnaast zal het agentschap een kwaliteitssysteem en een klachtenprocedure uitbouwen. Er zal een gemeenschappelijke betaalmotor worden ontwikkeld om de toelagen zo efficiënt, correct en automatisch mogelijk uit te betalen.

Het agentschap werkt samen met Kind en Gezin, dat de regierol op zich zal nemen met betrekking tot het Groeipakket en de Huizen van het Kind om de dienstverlening zo optimaal mogelijk te laten verlopen. Daartoe zal zowel digitaal als fysiek via de Huizen van het Kind een goed uitgewerkte loketfunctie worden uitgebouwd, waarbij vlotte bereikbaarheid en een voldoende geografische spreiding vooropstaan.

De raad van bestuur van het EVA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de vergunde private uitbetalingsactoren, die door Vlaanderen vergund worden, en bestuurders aangesteld door de Vlaamse Regering, van wie, overeenkomstig de principes van deugdelijk bestuur, een derde onafhankelijk is. Een gedelegeerd bestuurder, die eveneens deel uitmaakt van de raad van bestuur, staat in voor de dagelijkse leiding van het agentschap.

Daarnaast worden de nodige bestuurskundige maatregelen naar voren geschoven. Zo voert het agentschap een transparante boekhouding en ziet Zorginspectie toe op de besteding van de beleidskredieten door de publieke uitbetalingsactor. De nodige bepalingen omtrent audit worden ingesteld. Daarbij neemt het auditcomité zowel de interne controle van het agentschap op als de externe controle van de bedrijfsprocessen en activiteiten van de private uitbetalingsactoren. Over de audits wordt gerapporteerd aan Kind en Gezin.

In de schoot van het agentschap wordt een klachten- en bemiddelingsdienst opgericht, die klachten over de werking en activiteiten van de private actoren behandelt alsook klachten over de eigen werking en activiteiten. Deze dienst treedt ook op als bemiddelaar tussen een actor en een begunstigde die een geschil hebben over het recht op of de uitbetaling van een toelage in het kader van het gezinsbeleid. Het agentschap rapporteert daarover aan Kind en Gezin.

Er wordt een sociale inspectie- en begeleidingsdienst opgericht die zowel ter controle als begeleiding van de gezinnen optreedt. Die dienst kan tijdens huisbezoeken de vergelijkbaarheid van de administratieve toestand met de concrete toestand vaststellen, alsook de solvabiliteit van de schuldenaar controleren, en controleren of de toepasselijke regelgeving wordt nageleefd.

Ten slotte wordt ook bepaald welke financiële middelen het agentschap zal beheren, zoals daar zijn: werkingskredieten, zowel voor de eigen werking als die van de uitbetalingsactoren, de beleidskredieten, opbrengsten uit verkopen enzovoort.

Vervolgens wordt het vergunningskader voor de private uitbetalingsactoren gecreëerd. Kind en Gezin kan na een vergunningsprocedure maximaal vier private uitbetalingsactoren vergunnen. Na vier jaar wordt de organisatie van de uitbetaling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid geëvalueerd door Kind en Gezin.

De voorwaarden om een vergunning te krijgen en behouden als private uitbetalingsactor, worden bepaald. Op niet-exhaustieve wijze betreft dit de rechtsvorm en de onverenigbaarheden voor deze private uitbetalingsactor, de dossiermassa die beheerd moet worden door dergelijke actor, de principes die een actor moet hanteren bij zijn werking, waarbij efficiëntie, kwaliteit en deugdelijkheid vooropstaan, alsook de regels inzake het financieel beheer.

Daarnaast worden ook de taken van de private uitbetalingsactoren omschreven, waaronder natuurlijk de betaling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid, maar ook de pro-activiteit en de samenwerking met andere instanties, in het bijzonder Kind en Gezin en de Huizen van het Kind, waarbij de uitbouw van de loketfunctie bijzondere aandacht krijgt. Ook hier moet er aandacht zijn voor transparantie, financieel beheer, en neutraliteit in de dienstverlening, met respect voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de klant.

De vergunningsprocedure wordt verder uitgewerkt door de Vlaamse Regering zodat tijdig de nodige vergunningen kunnen worden afgeleverd.

Ten slotte worden ook de nodige wijzigingen aan het oprichtingsdecreet van Kind en Gezin aangebracht zodat de nodige rechtsgrond bestaat voor de regiefunctie die Kind en Gezin opneemt in het kader van het Groeipakket. Het betreft een uitbreiding van de bevoegdheden inzake gezinsbeleid en de toelagen die in dat kader worden verstrekt, alsook een nadere omschrijving van wat de regierol allemaal inhoudt. Daarnaast zal Kind en Gezin specifieke aandacht verlenen aan de geïntegreerde, doelmatige en efficiënte aanpak van de ondersteuning van kinderen en gezinnen, met bijzondere aandacht voor de bestrijding van kinderarmoede.

2. Algemene bespreking

Lies Jans herinnert eraan dat de zesde staatshervorming een groot pakket gezinsbeleid heeft overgeheveld naar Vlaanderen, ook al is het helaas nog niet volledig, want de gezinsfiscaliteit ontbreekt nog. Hoe dan ook vormt de

kinderbijslag een belangrijk element in de ondersteuning van gezinnen met kinderen in de opvoedingskosten. Het lid onderstreept het belang van het universele karakter van de gezinsbijslag, waarin elk kind gelijk is. Naar bijzondere noden wordt gekeken in een ander ontwerp van decreet, dat door de Vlaamse Regering al voorlopig is goedgekeurd en in het najaar van 2017 aan de commissie wordt voorgelegd.

Het Groeipakket mikt op een vereenvoudiging van de toelagen, maar ook in de uitbetaling moet Vlaanderen gaan naar een zo kostenefficiënt mogelijke werking. Het lid erkent dat alles op dit moment vlot verloopt en er weinig klachten zijn, maar er is nog wel een vereenvoudiging mogelijk in de veelheid van kassen. Zij vindt het goed dat het ontwerp van decreet uitgaat van één publieke uitbetalingsinstantie en maximum vier private.

De keuze voor één gemeenschappelijk ICT-platform en uitbetalingsmotor is een stap vooruit naar automatische rechtentoekenning. Binnen welke tijd wil men dat streefdoel bereiken? Wat is de planning? Zijn er nog struikelblokken? Verder is van belang dat voor de grote omvorming tegen 1 januari 2019 een transitiemanager wordt aangesteld. Is dat al gebeurd? Hoe wordt zijn werk opgevolgd? Zijn er tussentijdse doelstellingen die geëvalueerd worden? Klopt het dat Kind en Gezin instaat voor het gemeenschappelijke ICT-platform en het EVA voor de uitbetalingsmotor? Worden alle uitbetalingsinstellingen effectief verplicht er gebruik van te maken? Het is van belang dat de overheid dit in handen houdt, omdat die gegevens nodig zijn voor de goede werking en het streven naar de automatische rechtentoekenning. De overheid moet die gegevens ook kunnen blijven gebruiken met het oog op andere doelstellingen.

Gaat de evaluatie na vier jaar over alle instanties of alleen over de private? Wat houdt zij in? Wat zijn de criteria? Wat zijn de gevolgen van een negatief resultaat? Verder informeert ze naar de schotten die de minister inbouwt in de uitbetalingsinstantie om te vermijden dat die bij klachten rechter en partij is. Hoe wordt dat verder opgevolgd? Tot slot verzekert het lid dat haar fractie het belangrijke ontwerp van decreet steunt.

Ook de fractie van *Katrien Schryvers* vindt het goed dat de Vlaamse Regering de bevoegdheidsoverdracht te baat neemt om een heel nieuw systeem op te zetten, waarin de vroegere kinderbijslag wordt opgenomen in een ruimer groeipakket. Zij treedt wel bij dat het huidige systeem in Vlaanderen een zeer grote take-up heeft. Het aantal gerechtigde kinderen dat geen kinderbijslag ontvangt, is gelukkig zeer klein. Het is dan ook uitermate belangrijk dat de transitie zorgzaam verloopt, zonder fouten of vertragingen. Een goede voorbereiding is aangewezen. Anderzijds is het een goede gelegenheid om de hele uitbetaling onder de loep te nemen met het oog op vereenvoudiging en efficiëntiewinst. De keuze voor één EVA en vier private instanties is alvast duidelijk.

Thans is de keuze van de uitbetalingsinstantie afhankelijk van de werkgever. Op welke manier kan een gezin dat in de toekomst zelf bepalen? Of wordt dat geregeld in een later ontwerp van decreet? Verder is ook haar fractie tevreden dat automatische rechtentoekenning uitdrukkelijk in de taakstelling van het EVA is opgenomen, naast optimale dienstverlening. Hoe ziet de minister de toekomstige samenwerking met de Huizen van het Kind? Wat kunnen de conclusies zijn van de evaluatie na vier jaar van de private uitbetalingsinstanties? Wat als reeds voor die evaluatie bij te sturen zaken worden vastgesteld?

Het lid besluit dat haar fractie de hele omvorming als een uitdaging ziet, die veel kansen biedt, met name voor vereenvoudiging, automatische rechtentoekenning en een naadloze overgang naar een nieuw systeem tegen 1 januari 2019.

Elke Van den Brandt attendeert op de opmerking van de SAR WGG dat deze stap wordt gezet nog voor de armoedetoets, die pas bij het tweede ontwerp van decreet wordt gepubliceerd, is afgerond. Het lid informeert daarom naar de conclusies die op het voorliggende deel slaan. Het is immers erg belangrijk om te garanderen dat de thans goed lopende toekenning gegarandeerd blijft. Zij vraagt alvast in afwachting van de conclusies van de armoedetoets de stemming uit te stellen.

Verder pleit zij ervoor om de samenhorende ontwerpen van decreet kort na elkaar te behandelen en over het geheel ervan te stemmen. De opdeling leidt tot onlogische effecten, zoals het invoeren van de uitbetalingskassen nog voor het ontwerp van decreet over de kinderbijslag door het Vlaams Parlement is goedgekeurd.

Daarop vraagt ze waarom de minister uiteindelijk een andere beslissing nam dan die waartoe de dure audit van de uitbetalingskassen besloot, die hij nochtans zelf bestelde. Ofwel was de audit niet goed en roept hij het bureau op het matje, ofwel was hij wel goed en gaat hij aan de slag met de resultaten. Of zijn publieke middelen ingezet voor een pro-formaoperatie? De keuze voor vier private voorzieningen blijft ongemotiveerd. Waarom geen ander aantal? Waarop is de drempel van 120.000 kinderen in de vergunningsvoorwaarden gebaseerd? Zegt de audit daar iets over? Hoe weet de minister dat de voorgestelde structuur ook effectief de efficiëntie zal verhogen?

Vervolgens relativeert ze het belang van de keuzevrijheid voor bedragen waar men recht op heeft, die vast bepaald zijn en zo automatisch mogelijk moeten worden toegekend. Kan het historische compromis dat erachter schuilt, niet op een andere manier waargemaakt worden? Waarom worden banden met een zorgkas, mutualiteit en vakbond uitgesloten, en geen andere? Ook zij vindt evaluatie na vier jaar laat, zeker in het licht van de huidige, succesvolle uitbetaling. Is er geen tussentijdse evaluatie nodig om te zien dat de non-take-up even laag blijft?

Waarom wordt in de samenstelling van de raad van bestuur de deelname van de gebruikers aan de Vlaamse Regering overgelaten? Waarom is de deelname van de gebruikers niet in het ontwerp van decreet zelf opgenomen? Thans is dat afhankelijk van de welwillendheid van de Vlaamse Regering.

Is het logisch om naast de vijf uitbetalingsinstanties nog een loketfunctie te hebben? Is het niet de verantwoordelijkheid van de kassen dat aan te bieden? Zij dringt erop aan om actieve informatie over het recht om van kas te veranderen expliciet in de vergunningsvoorwaarden op te nemen. Door het ontbreken van de armoedetoets blijft de vraag open of de loketfunctie in de Huizen van het Kind de beste manier is om mensen in armoede te bereiken.

Tot slot zou zij het eerlijker vinden dat men zou erkennen dat het hier in feite gaat om een fusieoperatie van de bestaande kassen. De vergunningsvoorwaarden laten immers geen opening voor nieuwe.

Voor de fractie van *Freya Saeys* is het net belangrijk dat de keuze valt op de kinderbijslagfondsen, die over expertise in uitbetaling beschikken. Hun werking is zeer efficiënt. Het is goed dat dit behouden blijft, te meer daar het huidige systeem blijft voor de kinderen op wie het vandaag van toepassing is, en het nieuwe er pas komt voor kinderen die geboren worden na 1 januari 2019. Twee systemen naast elkaar is een uitdaging. Men mag de complexiteit van de uitbetaling en de permanente opvolging van gezinssituaties niet onderschatten.

Het aantal kassen garandeert aan ouders keuzevrijheid tussen vier private en een openbare. Deze opdracht toevertrouwen aan de overheid zou geen goede keuze zijn in een tijd waarin men de staat wil afslanken. De concurrentie tussen actoren zal leiden tot excellente dienstverlening. Zij is ervan overtuigd dat de kwaliteit van de dienstverlening gegarandeerd zal blijven, waarin veranderingen in de socio-economische situatie snel worden gedetecteerd met het oog op de uitbetaling van een toeslag.

Hoe bereiden fondsen zich voor op het minimum van 120.000 kinddossiers als voorwaarde? Zijn er al fusiebewegingen aan de gang? Zijn er al kassen die beslisten ermee te stoppen? Hoe zal de fysieke loketfunctie in de Huizen van het Kind vervuld worden? Komt er een samenwerkingsovereenkomst met elk Huis van het Kind afzonderlijk? Komen er zitdagen? Wat is het concrete streefdoel van de minister?

Ortwin Depoortere vindt de overheveling een zeer grote transitie. Hij sluit zich aan bij de vraag om een tussentijdse evaluatie ervan, al hoopt hij met iedereen dat alles vlot verloopt. Hoe ziet de minister de rechtstreekse contactmogelijkheid voor de burger aan een loket in de praktijk? Houdt men daarbij vast aan de Huizen van het Kind en hun bestaande expertise? Of wordt in extra personeel voorzien? Wat is voor vindt de minister "voldoende personeelsleden voor het agentschap"? Hoe zal Kind en Gezin kiezen als zich meer dan vier private kandidaten aandienen? Speelt de overheid daarin een sturende rol?

Bart Van Malderen merkt op dat het ontwerp van decreet tegelijk een technische aangelegenheid is en een hefboom voor andere zaken. Zelf vindt hij het pakket dat voorligt het belangrijkste onderdeel van de zesde staatshervorming. De ambities zijn helder: vormgeven aan een eigen Vlaams gezinsbeleid en een ambitieuzer kinderarmoedebeleid. In dat licht maakt hij zich zorgen over de weg die door de Vlaamse Regering is ingeslagen.

Welk profiel schuift de minister naar voren voor de transitiemanager. Hoe zorgt men ervoor dat men de transitie zo zorgzaam mogelijk doorkomt? Omdat de nieuwe schaalgrootte niet overeenkomt met het historische landschap, zal dat zich moeten herorganiseren. Hoe garandeert de minister continuïteit en passende gegevensuitwisseling bij fusie of beëindiging? Hij wijst erop dat op het moment dat de uitvoeringsbesluiten klaar zijn en bekend bij uitbetalingsinstellingen en gebruikers, 2019 nog dichterbij zal zijn.

De hamvraag is echter waarom voor de voorliggende figuur werd gekozen. De studie van Deloitte concludeerde dat één publieke uitbetalingsinstelling de meest kindvriendelijke manier is om het kindergeld uit te betalen, maar ook de beste op het gebied van efficiëntie en kostprijs. Het is dan ook verbazend mevrouw Schryvers de voorliggende keuze duidelijk te horen noemen maar ook meteen te pleiten voor evaluatie na vier jaar. Mevrouw Saeys argumenteert ideologisch tegen het overlaten aan een overheidsinstelling, maar waarom schuift men dan in artikel 26 de evaluatie naar voren? Duidelijk vindt hij dat niet. Het heeft integendeel alles van een politiek compromis. Dat kan best eerbaar zijn, maar heeft niets te maken met efficiëntie of kindvriendelijkheid.

De spreker erkent dat efficiëntiewinst mogelijk is op het vlak van ICT, maar de vraag is op welke schaal. Waarom geen aansluiting zoeken bij de samenwerking tussen Wallonië, Brussel en de Duitstalige Gemeenschap om de schaal te maximaliseren, tenzij men dat om politiek-ideologische redenen afwijst? Als men vindt dat men het zelf beter kan, ook als men daarvoor efficiëntiewinst moet inleveren, moet men dat zeggen.

De SAR WGG vraagt een meer evenwichtige samenstelling van het beheersorgaan door de opname van gezinsorganisaties en een bijkomende bestuurder van de publieke uitbetalingsactor in het EVA. In wat voorligt, zijn gebruikers en middenveld niet vertegenwoordigd. Dat is opmerkelijk. De Gezinsbond en de sociale partners worden niet langer betrokken. Voor zijn fractie lijkt een model van medebeheer nochtans sterker. Hij acht het schadelijk en zorgwekkend om met die traditie te breken. Vandaag krijgen de talrijke leden van de federale raad van bestuur 30 euro per zitting. Bij een EVA kan de Vlaamse Regering kiezen over de hele breedte tussen 0 euro en het loon van de minister-president. Aan welke beloning denkt men hier? De hoogte van de federale zitpenning kan alvast geen budgetreden zijn om het middenveld buitenspel te zetten. En aan welke vergaderfrequentie denkt men?

Verder toont de SAR WGG zich bezorgd over de impact van het ontwerp van decreet op de meest kwetsbare gezinnen. Hoe garandeert de minister dat zij bij aansluiting bij een private uitbetalingsinstelling niet achteruitgaan op het vlak van toegankelijke dienstverlening en actieve opsporing van non-take-up? Daarop vraagt het lid verduidelijking bij de nadere regels die de Vlaamse Regering bij de eindselectie van de private uitbetalingsactoren zal bepalen over de wijze waarop men een vergunning moet aanvragen conform artikel 29. Hij vreest immers de mogelijkheid dat die regels afwendingsgedrag stimuleren, waardoor private instellingen mensen doorsturen naar de publieke, die dan per definitie de moeilijker gevallen overhoudt.

Ondersteunen bij het informeren en bijstaan van gezinnen om hun rechten uit te oefenen, klinkt positief maar hoe gaat men dat concreet doen? Laat men de instellingen vrij om dat naar eigen inzicht te doen of worden methodes naar voren geschoven? Het lid vraagt ook meer informatie over de oprichting van het kadaster van de gezinsbijslagen, waarvoor een samenwerkingsakkoord nodig is. Wat is de timing van de aan de gang zijnde besprekingen daarover?

3. Artikelsgewijze bespreking

Over artikel 5, 2°, wil *Bart Van Malderen* weten hoe de minister concreet efficiëntiewinsten op middellange termijn ziet. Bij punt 3° valt hem op dat het agentschap de private instellingen moet ondersteunen, terwijl de publieke instelling niet vermeld wordt. Is dat een vergetelheid? Of is de ondersteuning werkelijk voorbehouden voor private actoren? Bij punt 7° wil hij weten waarom alleen aan de publieke actor automatische uitbetaling wordt opgelegd. Bij punt 8° is de vraag of de mogelijkheid bestaat dat de vijf fondsen nog een eigen ICT-applicatie ontwikkelen naast de gemeenschappelijke betaalmotor, waarin ook bepaalde gegevens worden ondergebracht. Hoe rijmt dat met de mobiliteit in de keuze van uitbetalingsinstellingen? Hij wijst erop dat de motor afhankelijk is van gegevens die worden aangereikt.

Klopt zijn lezing dat, wat de samenstelling van de raad van bestuur betreft, vijf onafhankelijke bestuurders aangewezen worden, namelijk een derde van veertien, wat zelf weer de som is van negen bestuurders aangewezen door de Vlaamse Regering plus vier en een? Welk profiel heeft de minister voor ogen? Wat is de toetssteen? Heeft de gedelegeerd bestuurder van het EVA stemrecht in de raad van bestuur? Is hij wel de aangewezen persoon om de publieke kas te vertegenwoordigen in die raad? Zou men bijvoorbeeld niet beter de directeur van het publieke fonds nemen, zoals ook de SAR WGG vraagt? Hij moet immers ook objectief kunnen blijven ten aanzien van private fondsen, richtlijnen geven voor de operationalisering van de uitbetaling en werkingskosten verdelen. Het lid wijst op het gevaar dat hij tegelijk rechter en partij is. Kan het dat een gedelegeerd bestuurder beslissingen voorbereidt en er zelf mee over stemt? In de huidige, Federale Regering heeft het algemeen bestuur geen stemrecht en hebben de

fondsen één lid in het beheerscomité. Verder vermeldt Bart Van Malderen nog de meerwaarde van de sociale partners.

Artikel 24, 6°, brengt hem tot de vraag of er binnenkort een sponsorverantwoordelijke zal zijn bij het EVA. Welke bedrijven mogen sponsoren? Moet een overheidsinstelling echt het binnenhalen van sponsorgeld als doelstelling hebben? Welk bedrag heeft men voor ogen? Wat kan ermee gebeuren? Zelf suggereert hij om het punt te schrappen.

Bij artikel 26, 2°, stelt hij de vraag naar de relatie van de evaluatie na vier jaar met de vergunning van onbepaalde duur. Is het resultaat al niet bij voorbaat beïnvloed door de afhankelijkheid ten aanzien van de private fondsen, die elk over hun persoons- en gezinsgegevens beschikken? Hoe kan men garanderen dat na vier jaar bij vastgestelde problemen de logische stap naar centralisering kan worden gezet? Hoe kan de evaluatie dan objectief zijn?

In artikel 27 over de vergunningsvoorwaarden, wil hij bij punt 1° en 2° weten wat de exacte betekenis is van samenwerking met bijvoorbeeld een ziekenfonds of een vakorganisatie. De voorliggende definitie kan mogelijk een van de bestaande private kinderbijslagfondsen in de problemen brengen. Hij denkt aan het voorbeeld waarin binnen een sociale groep kosten gedeeld worden zoals de uitbetaling van de lonen, zowel bij de kinderbijslaginstelling als de mutualiteit. Is dat een samenwerkingsverband? Als dat in de toekomst niet meer mag, tegen wanneer moet dat dan geremedieerd worden en op welke manier?

Artikel 27, 4°, zegt terecht dat geen voordelen aan de aansluiting mogen gekoppeld worden. Dergelijke met belastinggeld gefinancierde competitie moet inderdaad vermeden worden, maar hier wordt het verbod wel beperkt tot de aansluiting. Daarna kan men wel voordelen aanbieden in het kader van getrouwheid, begrijpt hij. Het lid suggereert om de tekst op dit punt aan te scherpen. Moet daar in een geest van soberheid geen streep onder getrokken worden?

Bij artikel 27, 16°, vraagt het lid naar de taak van de commissaris-revisor, die dubbelop lijkt met de externe controle door de auditdienst van het agentschap. Hoe worden hun taken afgestemd?

Bij artikel 27, 18°, vraagt hij toelichting bij de voorwaarde om een werking te hebben in de volledige Vlaamse Gemeenschap. Wat wordt exact bedoeld? Ziet men dat op gemeentelijk niveau? Wie neemt de betaling op zich van de kleutertoeslag en de selectieve participatietoeslag aan kinderen die in Wallonië of Brussel wonen en naar het Nederlandstalig onderwijs gaan in Vlaanderen of Brussel?

Met artikel 33 is Bart Van Malderen heel tevreden. De bestrijding van kinderarmoede is immers een belangrijke opdracht van het agentschap, dat echter niet meer kan doen dan wat de Vlaamse Regering vastlegt, en daar maakt hij zich, zoals gezegd, grote zorgen over.

4. Antwoord van de minister

Jo Vandeurzen verzekert dat er een projectplan is en een schema met de stappen die gezet moeten worden ter implementatie van het geheel. Hij legt uit dat naast het voorliggende nog een tweede ontwerp van decreet voor de onderbouwing zorgt, dat op vrijdag 2 juni 2017 door de Vlaamse Regering in eerste lezing is goedgekeurd, afgezien van de uitvoeringsbesluiten.

Een aantal zaken wordt pas in de implementering van de governance-structuren geconcretiseerd. Zo zal de nagestreefde efficiëntiewinst onder andere kunnen worden gemeten aan de uitgaven voor de werkingsmiddelen. Daartoe wordt een EVA geconstrueerd, het aantal kassen beperkt, en naar ICT gekeken, met name de centrale aanmaak van zaken als een platform om gegevens te delen, en een betaalmotor bij de EVA, die door iedereen moet worden gebruikt. Dat kassen nog hun eigen randapplicaties hebben, lijkt logisch, al was het maar een portaal. Er is wel degelijk een logica in de opbouw van de ICT die gericht is op het verhogen van de efficiëntie en het reduceren van de kosten.

Verder verzekert de minister dat gewerkt wordt met tussentijdse doelen. Er is tweewekelijks overleg met alle belanghebbenden, naast het intense, interne overleg, mede over de afstemming met FAMIFED. Het klopt dat nog een aantal samenwerkingsakkoorden moet worden afgesloten. Zij conditioneren de timing, die daardoor ook afhankelijk is van de bereidheid van andere overheden dan de Vlaamse.

Ondertussen zitten de twaalf bestaande kassen niet stil. In het landschap is een consolidatie aan de gang. Nog geen enkele kas gaf aan te zullen stoppen. Men is zich aan het hergroeperen. Het getal van 120.000 is ongeveer 10 percent van alle aansluitingen buiten de FAMIFED-kasfunctie. De minister vindt een redelijke kritische massa nodig voor een vergunning.

Als een kas wil stoppen, is in een mechanisme voorzien waarin de aansluitingen worden overgenomen door de publieke kas in afwachting van een eventuele andere keuze. Dat is thans al zo en blijft het geval. Om ervoor te zorgen dat niemand uit de boot valt, wordt in het artikel over de publieke kas daarom ook verwezen naar de automatische toekenning.

De redenering is dat, met het oog op stabiliteit, iedereen bij de start geacht wordt een jaar te blijven bij de kas waar men nu bij zit, waarna men het recht heeft zelf een keuze te maken.

Wat het aantal instellingen betreft, wijst hij erop dat de rollen van regisseur en uitbetaler uit elkaar zijn getrokken, terwijl FAMIFED nog de dubbele hoedanigheid had. Voortaan staat Kind en Gezin in voor beleidsvoorbereiding en regie, terwijl het agentschap uitbetaalt. Dat is ook de reden waarom de sociale partners daar niet aan de orde komen. Het gaat om pure beleidsuitvoering. Er komt wel binnenkort een Overlegcomité WVG, en de sociale partners zijn aanwezig in het raadgevend comité van Kind en Gezin.

Voor diegenen die stukken van het Groeipakket kunnen claimen, maar niet onder de Vlaamse regelgeving voor aansluiting bij een kas zitten, komen er specifieke toeleidingregels voor de uitbetaling. Vooral in Brussel moet dat concreet georganiseerd worden.

De keuze voor één publieke en vier private instellingen vertrekt uit de realiteit. Transitie zonder risico's voor kinderen en hun ouders is onmogelijk zonder de medewerking van de bestaande kassen met hun knowhow en sociaal passief. De minister ontkent ook dat de genoemde studie eenduidig voor enig systeem zou kiezen. Elke formule krijgt er plussen en minnen in. Ook bij de keuze voor één kas, al dan niet publiek, worden heel wat bedenkingen geformuleerd. Bij monopolievorming bestaat een risico voor de klantvriendelijkheid en de continuïteit. Anderzijds gaat bij meer dan vier of vijf kassen de efficiëntiewinst verloren. Het komt erop aan die winst te combineren met gezonde competitie. In die afweging is de voorliggende formule de meest verdedigbare, niet zozeer vanwege politieke compromissen, maar wel omwille van goed bestuur. Eén kas biedt zeker niet de beste waarborgen aan de rechthebbende, besluit hij.

Het is een verstandige constructie om een EVA op te richten, en zo rationalisering mogelijk te maken en de kassen in de raad van bestuur aanwezig te laten zijn, waarin de gedelegeerd bestuurder als vertegenwoordiger van de publieke kas stemrecht heeft. Zij maakt zowel continuïteit, transitie als efficiëntiewinst mogelijk. Zonder regeling voor onbepaalde duur zou men onmiddellijk het sociaal passief in rekening moeten brengen. Een dergelijke inspanning kan men moeilijk van de kassen verwachten zonder hen perspectief te bieden.

Formele evaluatie na vier jaar is nodig om zich ervan te vergewissen dat de ambitie op het vlak van efficiëntie inderdaad is waargemaakt, evenals de klantvriendelijkheid, kostenefficiëntie en taakuitvoering uit artikel 28 enzovoort. Op basis van een aantal jaren werking kan de Vlaamse Regering met kennis van zaken een beslissing nemen. Uiteraard zal de evaluatie ook over de publieke kas gaan.

De minister herhaalt dat Kind en Gezin instaat voor het ICT-platform om de gegevens uit te wisselen en dat de betalingsmotor, waarmee men verplicht moet werken, in het EVA zal zitten.

Klachtenbemiddeling gebeurt intern bij het EVA omdat dat over het geheel gaat. Natuurlijk zal het zo moeten worden georganiseerd dat ook klachten over de publieke kas ernstig kunnen worden behandeld. Dergelijke constructies bestaan thans op meerdere plaatsen bij de overheid. Er moet vanzelfsprekend voldoende functionele scheiding zijn. Geschillen worden wel extern behandeld en komen bij Kind en Gezin terecht.

Zoals gezegd blijft men het eerste jaar bij de kas waarbij men is, maar voor nieuwe kinderen kan men meteen kiezen. Na een jaar is er voor iedereen een vrije keuze. Als er geen keuze wordt gemaakt, vindt automatische toekenning plaats. Vanuit diverse hoek werd de nadruk gelegd op voldoende voorlichting van het publiek en mogelijke rechthebbenden. Om zeker te zijn dat iedereen mee is, worden databanken aangesloten. Hij noemt eBirth en het Rijksregister. Er is ook in een procedure voorzien bij conflicten over rechten. De minister besluit dat maximale inspanningen werden gedaan om non-take-up te vermijden. Uiteraard zijn er ook gesprekken met vertegenwoordigers van de Huizen van het Kind over de manier waarop de kassen samen een loketfunctie kunnen organiseren, via de Huizen van het Kind en digitaal.

Er werd voor de laagdrempelige Huizen van het Kind gekozen omdat de Vlaamse Regering het groeipakket wil inbedden in haar gezinsbeleid, en niet in haar sociaal beleid. Omdat er niet overal zijn, zullen echter ook andere formules met de sector bekeken moeten worden. Dat kan men niet allemaal nu al doen, legt hij uit, op een moment waarop men nog niet eens weet welke de kassen zullen zijn.

'Actief in heel Vlaanderen' wil zeggen dat men de verplichting om voldoende aanwezig te zijn in de Huizen van het Kind en dergelijke in Vlaanderen kan waarmaken, ook door samen te werken met anderen. Men moet in elk geval zijn dienstverlening kunnen aanbieden in heel de Vlaamse Gemeenschap.

Het is niet zo dat pas over vier jaar kan worden bijgestuurd. De minister verwijst naar de inspectie- en auditfunctie, die efficiëntie en effectiviteit bewaakt. Daarnaast wordt gemonitord door regisseur Kind en Gezin. Er wordt dus voortdurend bewaakt of men de missie getrouw is, besluit de minister.

De automatisering zal zo goed als volledig zijn, al betekent automatisch niet noodzakelijk snel. Soms zorgt zij juist voor vertraging omdat men moet wachten op bijvoorbeeld de opname in een register. Tegelijk zullen daarom andere methodes open moeten blijven.

Hij vermeldt nogmaals het overleg met FAMIFED en de bestaande actoren. De ambitie is om geen cesuur te laten ontstaan en continuïteit te waarborgen.

Wat de zitpenningen betreft, houdt men zich aan wat thans in Vlaanderen gangbaar is, en dat met de bescheidenheid die deze Vlaamse Regering aan de dag legt. Leidraad blijft het kaderdecreet Bestuurlijk Beleid.

De armoedetoets is te consulteren op het internet. Uiteraard staat men positief tegenover de automatische toekenning. Hij verzekert dat kwalitatieve elementen uit de toets meegenomen zijn, ook in het ontwerp van decreet dat in de adviesronde zit. De verdeling van de personeelsleden van FAMIFED over de gemeenschappen en de GGC is nog in voorbereiding. Degenen die naar de Vlaamse Gemeenschap overkomen, moeten worden toegewezen aan de regierol en de verschillende dimensies van het EVA.

Er is een verschil tussen de audit die over efficiëntie en effectiviteit gaat, en het revisoraat dat extern gebeurt. De minister verwijst naar de uitleg van *Leo Van Loo*, transitiemanager.

Zelf gelooft de *minister* sterk dat efficiëntiewinst zal worden geboekt. Belangrijk daarvoor is dat de kassen vertegenwoordigd zijn in de raad van bestuur van het EVA.

Over het fysieke loket zijn gesprekken bezig tussen fondsen en actoren met het oog op maximale realisatie van de juiste doorverwijzing. Vooraleer bekend is wie die actoren zijn, is dat echter moeilijk af te ronden.

Voor de vergunningen komt er een procedurebesluit van de Vlaamse Regering, met kwalitatieve en uitsluitingscriteria. Uit de ingediende dossiers zal moeten blijken op welke manier men aan de voorwaarden voldoet en dat kan bewijzen. Kind en Gezin zal dat aan de hand van het decreet en het uitvoeringsbesluit moeten beoordelen.

De auditfunctie is er voor iedereen, voor zowel de private kassen als de publieke.

Doordat onafhankelijke bestuurders moeten worden benoemd, zal men natuurlijk ook externe experts hebben. Hoe dat verloopt wordt duidelijk in de memorie van toelichting aangegeven. Daarvoor bestaan behoorlijke regels bij de Vlaamse overheid. De Vlaamse Regering heeft al een kleine traditie opgebouwd in de effectieve toepassing ervan.

De gedelegeerd bestuurder is uiteraard mee verantwoordelijk voor de realisatie van de efficiëntiewinst.

Wat de samenwerkingsverbanden in artikel 27, 1° en 2°, betreft, legt hij uit dat men een eigen vzw moet zijn. Diensten delen mag, maar men moet autonoom zijn als vzw. In het overleg met de fondsen is daarover nog geen enkel probleem opgedoken. Hij is niet bekend met het probleem dat de heer Van Malderen suggereert.

Dat geen voordelen aan de aansluiting mogen gekoppeld zijn, geldt wel degelijk voor de hele periode van aansluiting, preciseert de minister.

De revisor vervult een wettelijke opdracht, terwijl de voorliggende audit breder geformuleerd is. De audit gaat ook over wat in het agentschap gebeurt en in de kassen op het vlak van effectiviteit en efficiëntie. De minister verzekert dat de audit niet overdoet wat al onder de revisorcontrole valt. Hij verwijst naar het principe van de single audit.

Leo Van Loo, transitiemanager, verduidelijkt, wat ICT betreft, dat op dit moment twee grote systemen gebouwd worden. Het Vlaamse kadaster dient om de basisgegevensstromen door te laten lopen. Via het Agentschap Informatie Vlaanderen en via het MAGDA-systeem komen alle gegevens vanuit KSZ en vanuit alle andere nodige bronnen binnen in het kadastersysteem, waarna ze weer teruglopen. Het wordt bijgehouden door de regisseur, waardoor het onafhankelijk van het dossiersysteem werkt. Het tweede grote systeem is dat van de uitbetaling en wordt beheerd door het EVA. De drie componenten zijn dossierbeheer, berekening van het bedrag en uitbetaling. Daarnaast zal het elke actor met een vergunning vrij staan zelf publieke functies te maken, buiten die centrale systemen. Samen maken de twee grote systemen mogelijk om elke uitbetaling van het groeipakket uit te voeren van begin tot einde.

De revisor heeft volgens de vergunningsvoorwaarden een wettelijke opdracht, bevestigt de spreker. Hij kijkt vooral na of de jaarrekeningen financieel correct zijn. De audit in het ontwerp van decreet kan zoals gezegd inderdaad meer doen. Hij kan nagaan in hoeverre de afspraken over effectiviteit en efficiëntie gemaakt binnen de EVA waaraan de actoren gebonden zijn, nageleefd worden. Hij bevestigt ook het principe van de single audit. Wat de ene gedaan heeft, hoeft de andere niet meer te doen. De revisor zal zich sowieso houden aan zijn wettelijke opdracht.

5. Reactie van de leden

Elke Van den Brandt blijft erbij dat het ontwerp van decreet dat voor advies voorligt bij SERV, SAR WGG en Raad van State werd voorgelegd lang voor de armoedetoets online beschikbaar was. In haar lectuur, die door N-VA in de media werd bijgetreden, erkende de studie wel degelijk de financiële voordelen van de keuze voor één kas. Het lid stelt voor dit uit te klaren door de onderzoekers uit te nodigen. Hoe meer geld naar de uitbetalingsinstellingen gaat, hoe minder er overblijft om aan de kinderen zelf uit te keren.

Redenen te meer zijn dat de kassen met dezelfde software moeten werken, vastgelegde bedragen uitkeren en op geen enkele manier voordelen mogen bieden. Wat maakt dan nog het verschil tussen de kassen en hoe zullen mensen daarover geïnformeerd worden met het oog op een rationele keuze? De indruk van een politieke in de plaats van een efficiënte constructie blijft.

Spreekster hoopt dat het niet zal afhangen van het lobbywerk van de Brusselse CD&V dat de Brusselaars recht blijven hebben op bijvoorbeeld schooltoelagen. Vraag blijft ook op welke manier Brusselaars en anderen met gedeeltelijke rechten uitbetaald zullen worden. Dat is immers niet opgenomen in de artikelen 27 en 28 over de taken van de kassen.

Welke zijn de tussentijdse doelen? Zitten de gebruikers in het tweewekelijkse overleg met belanghebbenden of alleen zij die ook in de raad van bestuur zitting zullen hebben? Welke vergoeding krijgen publieke en private kassen om hun taken te vervullen? Zal zij bijgestuurd worden in functie van de reële kost als hun werking effectief tot meer efficiëntie leidt?

Wat als een van de partners niet in staat is om de noodzakelijke samenwerkingsakkoorden af te sluiten, of dat niet wil? Beschikt de minister over een rampscenario?

Ortwin Depoortere hoopt dat de samenwerkingsakkoorden een en ander niet op de lange baan schuiven en dat de planning van de vlotte uitbetaling van de toeslag in Vlaanderen niet in het gedrang komt. Verder blijft hij bezorgd over de budgettaire implicaties mocht blijken dat het aantal personeelsleden dat

overkomt van FAMIFED niet volstaat voor de taken van Kind en Gezin en het agentschap. Hij beveelt de minister aan om stevig te onderhandelen.

Lies Jans ziet nog veel uitdagingen voor de transitiemanager. Kan de commissie een voortgangsrapport krijgen?

Bart Van Malderen is er oprecht van overtuigd dat men grote hervormingen met een zo groot mogelijk draagvlak moet doorvoeren. Wat voorligt, is daar een voorbeeld van. Een dergelijk ontwerp van decreet gaat immers over de architectuur en heeft daarom grote impact, in dit geval op het gezinsbeleid. Zij komt hem evenwel problematisch over. De minister antwoordt dat hij nog niet alle details kan geven maar het lid heeft voldoende informatie nodig om te beoordelen of wat voorligt de tand des tijds kan doorstaan. De enige toetssteen is voor zijn fractie of hiermee een ambitieus Vlaams gezinsbeleid kan worden vormgegeven, waarbij hij kinderarmoede als voorbeeld geeft.

Een aantal zaken ervaart hij als een stijlbreuk. Hij noemt het buitengooien van de sociale partners uit het beheer, nadat gedurende meer dan een halve eeuw de sociale zekerheid werd opgebouwd in dialoog en met medebeheer, wat geen windeieren heeft gelegd. Het is volgens het lid ook een model gebleken dat hervormingen aankan. Dergelijke cesuur is verbazend voor iemand met de politieke achtergrond van de minister.

De argumentatie van de minister tegen monopolies vindt hij niet overtuigend. De consument is nergens slechter af dan in een oligopolie. Het lid is benieuwd naar de beloofde marktwerking in een model waarin de spelers niet mogen concurreren met voordelen. Bovendien bestaan ook binnen de andere keuze mogelijkheden om met klachten, kwaliteitszorg en evaluatie om te gaan. Voor echte klachtenbejegening zoekt men externen, zoals in het gros van de Vlaamse administraties gebeurt en waarvoor processen ontwikkeld zijn. Dat had ook hier gekund, maar men heeft dat niet gedaan. De gekozen figuur is op de eerste plaats het resultaat van een politiek compromis, ook als dat betekent dat bijvoorbeeld niet alle efficiëntiekansen optimaal worden benut, zoals de genoemde schaalvergroting in ICT met Wallonië, Brussel en de Duitstalige Gemeenschap. Vraag is op dat punt tot hoever de eigen applicaties van private actoren kunnen gaan. Hoe garandeert de minister dat gegevens uitwisselbaar zijn en dat mensen ook werkelijk van instelling kunnen veranderen?

Welke deadline is er voor de samenwerkingsakkoorden? Wanneer moet er zeker een samenwerkingsakkoord zijn zonder dat de datum van inwerkingtreding – 1 januari 2019 – sneuvelt?

Het antwoord van de minister doet nieuwe vragen rijzen bij het lid. Hoe verloopt de gegarandeerde overname door de publieke kas praktisch wanneer een private uitbetalingsinstelling er om welke reden dan ook mee stopt? En wat daarna? Worden mensen aangeschreven? Krijgen ze op een gelijk speelveld vijf brieven in de bus waarin elke kas zich als de beste presenteert? Bestaat de mogelijkheid om met tussentijdse stappen voorwaarts te werken en dat men na de evaluatie voortwerkt met twee of drie kassen? Het maximumaantal kassen is immers bekend, maar het minimumaantal niet.

Daarop wijst hij op enkele tegenspraken in het model. Dat een gedelegeerd bestuurder actor en regisseur is, noemt de minister normaal, maar hij verklaart wel te kiezen voor een model dat die rollen scheidt. Hij kiest voor efficiëntiewinst met één motor maar laat tegelijk andere applicaties toe.

Het antwoord van de minister over de voordelen die kassen mogen geven was wel duidelijk en correct, dat over actief zijn in heel de Vlaamse Gemeenschap

evenwel niet. Wat bedoelt de minister daarmee? Dezelfde vaagheid komt terug in het antwoord over de zitpenningen: de minister houdt zich aan het decreet, maar dat laat juist een heel brede vork toe. Hoeveel is volgens de minister gangbaar en kies? Hoe vaak komt de raad van bestuur samen?

De onbekendheid van de actoren vindt hij geen overtuigend argument tegen een concretisering van de loketfunctie. Men kan die immers beter vraag- dan aanbodgestuurd benaderen, en uitgaan van de vraag wat een gezin minimaal nodig heeft om goed bediend te worden op het vlak van kinderbijslag.

Tot slot sluit hij zich aan bij het voorstel dat de commissie zich buigt over de studie van Deloitte en die mensen hoort, net als misschien de kassen en FAMIFED over een aantal praktische problemen. Ook bij het voorstel over de voortgangsrapportage sluit hij zich aan.

Volgens minister *Jo Vandeurzen* laat het concept toe om de zorg over continuïteit en het borgen van de opgedane expertise te combineren met de ambitie van efficiëntiewinst. De uitgespaarde middelen kan men uiteraard terug in het systeem steken. Kiezen voor één uitbetalingsinstelling zorgt voor enorme afhankelijkheid, nog afgezien van de onmogelijkheid om dat te realiseren tegen 1 januari 2019. De huidige veelheid is evenmin optimaal, vandaar de voorliggende combinatie, met de eerder genoemde voordelen.

Hij herhaalt dat de sociale partners aanwezig zijn op het niveau van het overleg. Ook in het kader van de Vlaamse sociale bescherming krijgen ze een wettelijk kader. Vroeger was de kinderbijslag gepositioneerd als onderdeel van de sociale zekerheid, waarvoor ook bijdragen werden betaald. Dat is niet langer het geval. Toch heeft de Vlaamse Regering ervoor gekozen dat overleg structureel te maken. De minister herhaalt ook dat ze in het raadgevend comité van Kind en Gezin zitten.

Het staat nog niet vast dat de samenwerkingsakkoorden er zullen komen. Niet iedereen bij FAMIFED is even enthousiast en men is ook afhankelijk van de andere gemeenschappen. Zelf houdt hij de onderhandelingen kort en volgt hij ze goed op. Hij verzekert dat vooruitgang wordt geboekt en is zelf optimistisch. Als ze er niet of niet tijdig komen, blijft het oude systeem nog een jaar bestaan. Dat is echter geen goed scenario, want de volgende deadline valt dan vlak na de Vlaamse verkiezingen. De timing is echter nog veel minder realistisch als men niet wenst te rekenen op de coöperatie van wie thans over de expertise beschikt, en daar zitten de kassen bij.

Al het mogelijke is gedaan om gegevensuitwisseling mogelijk te maken. Als er maar drie kassen uitkomen die aan de voorwaarden voldoen, is hij niet van plan een vierde uit te vinden, verzekert hij. Er is alleen een maximum en dat is vier, gezien de volumes. Als er uiteindelijk meer dan vier kandidaten zijn, formuleert Kind en Gezin een voorstel van toewijzing.

Het voornaamste aspect uit de armoedetoets voor wat voorligt, is de automatische rechtentoekenning. Volgens hem wordt de vrees voor het niet opnemen van rechten afdoende beantwoord in het model.

Als men een dossier indient zal men aan de voorwaarden moeten voldoen. Indien nodig zal het agentschap dat beoordelen volgens de daaraan verbonden procedure. Dat wordt opgenomen in een uitvoeringsbesluit. De minister begrijpt niet dat de heer Van Malderen niet kan aanvaarden dat dit een ontwerp van kaderdecreet is waarbij een EVA wordt opgericht en dat de Vlaamse Regering conform de bestaande wetgeving een beslissing neemt over de vergoedingen.

Hij wijst er nogmaals op dat het ontwerp van decreet een noodzakelijk stap is om een vehikel te creëren dat toelaat om uit te voeren. De volgende worden gezet met de stakeholders en de geresponsabiliseerde partners aan de tafel.

Leo Van Loo vult aan dat het stevige projectplan, waar de actoren participeren aan de totstandkoming, naast het legistieke twee belangrijke sporen volgt. Het eerste betreft de opbouw van het gemeenschappelijke IT-systeem, dat begin 2018 af zal zijn.

Het tweede heeft te maken met de overstap van de dossiers om de continuïteit van de betaling waar te maken. De belangrijkste stap op dat spoor is dat in het voorjaar van 2018 een eerste sortering gebeurt van dossiers. Eens die sortering gebeurd is en bekend is wie in Vlaanderen vergund zal worden, wordt elk dossier toegewezen aan de juiste, vergunde actor. Tegen het einde van het voorjaar 2018 zitten alle dossiers op de juiste plaats. In het najaar gebeuren de nodige operaties om de gegevens te consolideren en tests uit te voeren.

Elke Van den Brandt deelt mee dat de antwoorden onvoldoende zijn voor Groen om het ontwerp van decreet goed te keuren. Zij onderstreept dat men afhankelijk blijft van de goede wil van de Vlaamse Regering om de gebruikers in de raad van bestuur een plaats te geven. Als oppositielid heeft ze daar namelijk minder vertrouwen in. De vraag van de heer Van Malderen over de sociale partners vindt ze zeer pertinent. De beoordeling van de automatische toekenning had ze graag aan de armoede-experts voorgelegd. De verschillende kassen maken wel degelijk een verschil volgens haar. Zij blijft er ook bij dat de verschillende ontwerpen van decreet best samen behandeld worden. Veel belangrijke zaken blijven onduidelijk, zoals over de loketfunctie en de vergoeding van de uitbetalingskassen. Of wil men het zo oninteressant maken dat na vier jaar alleen nog de publieke kas overblijft? In dat geval verkiest ze openheid boven vaagheid. Tot slot pleit ze, gezien het belang van de decreten, ervoor om alsnog tijd te nemen voor een hoorzitting, waar ze zelfs met het oog op de timing een deel van haar vakantie wil voor opofferen.

Bart Van Malderen vindt het argument van de naderende datum van 1 januari 2019 om voor de voorliggende figuur te kiezen, niet steekhoudend. Dat is immers een start- en geen eindpunt. Men had ervoor kunnen kiezen een transitie in te bouwen. De richting blijft onduidelijk. Veel mogelijkheden blijven open, wat eens te meer wijst op een politiek compromis en niet op een keuze voor de vragen en behoeften van Vlaamse gezinnen. Continuïteit is geen argument voor een foute architectuur. Er is een kans gemist om met de sociale partners en gebruikers een breder draagvlak te creëren. Zijn fractie zal het ontwerp dan ook niet steunen.

De commissie stemt niet in met het voorstel om de stemming over dit ontwerp van decreet uit te stellen en te laten samenvallen met de stemming over het aangekondigde ontwerp van decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid. De commissie is evenmin te vinden voor het voorstel om nog alsnog een hoorzitting te organiseren over dit ontwerp van decreet. De vraag naar een voortgangsrapportage wordt wel gunstig beoordeeld.

6. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1 tot en met 36

De artikelen 1 tot en met 36 worden zonder opmerkingen met 11 stemmen tegen 3 aangenomen.

7. Stemming

Het ontwerp van decreet wordt met 11 stemmen tegen 3 aangenomen.

Bart VAN MALDEREN,
voorzitter

Katrien SCHRYVERS
Lies JANS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

EVA	extern verzelfstandigd agentschap (van de Vlaamse overheid)
FAMIFED	Federaal agentschap voor de kinderbijslag
GGC	Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie
ICT	informatie- en communicatietechnologie
IT	informatietechnologie
KSZ	Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid
MAGDA	maximale gegevensdeling tussen administraties
SAR WGG	Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns, Gezondheids- en Gezinsbeleid
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
vzw	vereniging zonder winstoogmerk
WVG	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (beleidsdomein van de Vlaamse overheid)